

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 525/2025-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného Advokátska kancelária Juristi s.r.o., Krivá 3, Košice, proti postupu Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 11Tp/23/2025 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 11Tp/23/2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na urýchlené rozhodnutie o trvaní väzby podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Okresný súd Rožňava **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a jeho argumentácia

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 525/2025-21 zo 14. októbra 2025 prijal ústavný súd na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základných práv a slobôd vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal príkaz na jeho prepustenie z väzby na slobodu a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a predložených príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie, pretože sa mal dopustiť konania kvalifikovaného ako zločin lúpeže podľa § 188

ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva. Do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu zo 7. apríla 2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tpo/24/2025 z 30. apríla 2025. Podaním doručeným Okresnej prokuratúre Rožňava 15. júna 2025 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, eventuálne o nahradenie väzby. Prokurátor žiadosti nevyhovel a 23. júna 2025 ju predložil okresnému súdu. Uznesením č. k. 11Tp/23/2025-177 z 2. júla 2025 sudca pre prípravné konanie okresného súdu zamietol žiadosť sťažovateľa, pretože dôvody väzby naďalej trvajú, väzbu nenahradil zárukou označeného občianskeho združenia a dôveryhodnej osoby, väzbu nenahradil ani dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal peňažnú záruku poskytnutú matkou sťažovateľa. Sťažovateľ a jeho obhajca podali proti uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť a odôvodnili ju podaniami z 9., 10. a 14. júla 2025. Spis mal byť podľa zistenia z informačného centra okresného súdu predložený 6. augusta 2025 krajskému súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti (27. augusta 2025) nebolo sťažovateľovi ani jeho obhajcovi doručené právoplatné rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa. Od jej doručenia prokurátorovi plynie už 72. deň. Lehota sa ešte predĺži do doručenia písomného vyhotovenia rozhodnutia krajského súdu. Uvedená situácia nie je v súlade s požiadavkou rozhodnúť bez meškania, keď okresný súd predložil vec na rozhodnutie o sťažnosti krajskému súdu až na 54. deň po podaní žiadosti. Súdny neregistroval lehoty „urýchlene, bez meškania, prednostne“ v zmysle judikatúry ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Sťažovateľ svojím konaním nezapríčinil žiaden prietah. Konanie nie je poznačené právnou ani inou zložitou. Neexistuje žiaden objektívny dôvod, ktorý by ospravedlnil pasivitu súdov, najmä okresného súdu. Ani bleskovým postupom krajského súdu nebolo možné napraviť nečinnosť sudcu okresného súdu, ktorý prečerpал celú lehotu na rozhodnutie. V dôsledku porušenia označených práv a závažného strádania sťažovateľa je nevyhnutné reparaovať nečinnosť súdov prepustením sťažovateľa z väzby na slobodu. Sťažovateľ bol zároveň ukrátený o možnosť opakovať svoju žiadosť o prepustenie z väzby (minimálne dvakrát).

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Predseda okresného súdu sa stotožnil s vyjadrením sudcu pre prípravné konanie, ktoré priložil. Zdôraznil, že konanie sudcu nevykazuje znaky subjektívnych prietahov, resp. neodôvodnenej nečinnosti, keďže konal v primeraných a krátkych lehotách a rozhodol o žiadosti sťažovateľa 2. júla 2025. Po podaní sťažnosti, ktorá bola doplnená 15. júla 2025, by súd obratom predkladal vec krajskému súdu, avšak 14. júla 2025 bola v tej istej veci predložená žiadosť spoluobvineného o prepustenie z väzby. Sudca sa správne rozhodol rozhodnúť aj o tejto žiadosti a určil termín výsluchu na 25. júl 2025, keď rozhodol, 27. júla 2025 vyhotovil uznesenie písomne a 29. júla 2025, resp. 1. augusta 2025 ho aj doručil obhajcovi a obvinenému. Podanú sťažnosť doručil prokuratúre a spis predložil 6. augusta 2025 krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnostiach oboch obvinených,

ktorý o nich rozhodol 14. augusta 2025. Oba sudy preto konali v krátkych lehotách. Vzhľadom na dve žiadosti o prepustenie z väzby o nich okresný súd najprv rozhodol, aby sa nepredĺžila lehota rozhodovania žiadnemu z obvinených. U obvinených nedošlo k žiadnej ujme, keďže ich žiadosti neboli dôvodné a doteraz sú vo väzbe. Navrhol nevyhovieť ústavnej sťažnosti a súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

5. Sudca pre prípravné konanie v pripojenom vyjadrení detailnejšie opísal úkony od predloženia žiadosti sťažovateľa 23. júna 2025, nariadenia termínu výsluchu 25. júna 2025, zamietnutia žiadosti 2. júla 2025 a vyhotovenia písomného znenia 4. júla 2025 po jeho doručenie obvinenému 14. júla 2025 a obhajcom 4., resp. 9. júla 2025. Písomné odôvodnenie sťažnosti bolo súdu doručené 9. júla 2025 a doplnenie 15. júla 2025. Opísal aj priebeh rozhodovania o žiadosti spoluobvineného. Písomné odôvodnenia obidvoch obvinených boli doručené prokuratúre 5. augusta 2025 a spis bol 6. augusta 2025 predložený krajskému súdu. Podľa sudcu bol jeho postup zlučiteľný s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie, poukázal na predloženie žiadosti spoluobvineného pred doručením písomného odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa, resp. jeho doplnenia, o ktorej bolo potrebné rovnako bezodkladne rozhodnúť. Vzhľadom na význam predmetu konania a okolnosti, za ktorých bola okresnému súdu doručená žiadosť spoluobvineného bezprostredne po rozhodnutí o žiadosti sťažovateľa, považoval za akceptovateľné a relevantné v čo najkratšom čase rozhodnúť aj o žiadosti spoluobvineného a až následne s poukazom na rýchlosť a hospodárnosť konania predložiť vec krajskému súdu. Vo veci sťažovateľa bolo o jeho žiadosti rozhodnuté bezodkladne po jej predložení, teda k žiadnym priet'ahom pri rozhodovaní o väzbe nedošlo.

III.2. Replika sťažovateľa:

6. Svojevoľným postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv, pretože vec predložil na rozhodnutie krajskému súdu až v 54. deň po podaní žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, pričom právoplatné rozhodnutie o predmetnej žiadosti bolo sťažovateľovi doručené po 74. dňoch od jej podania. Predloženie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti až po rozhodnutí o žiadosti spoluobvineného je nezákonným postupom, z právneho predpisu nevyplýva možnosť v trestnej veci s viacerými obvinenými „vyčkat“ s predložením. Žiadosť spoluobvineného bola okresnému súdu doručená o 21 dní neskôr ako žiadosť sťažovateľa, o ktorej už bolo rozhodnuté. Dĺžka konania pred okresným súdom v dôsledku čakania 22 dní na spoločné predloženie sťažností so spisom krajskému súdu je s odkazom na prípady EŠLP proti Slovenskej republike (Štetiar a Šutek, Gál, Michalko, Osváthová) porušením čl. 5 ods. 4 dohovoru. Žiadne objektívne skutočnosti okresnému súdu nebránili, aby urýchlene po podaní sťažnosti a jej odôvodnení predložil spis krajskému súdu. Takouto objektívnou skutočnosťou nie je ani súčasné rozhodovanie o dvoch žiadostiach o prepustenie z väzby, keďže na tento účel mal byť podľa § 2 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi v znení neskorších predpisov vyhotovený ďalší rovnopis originálu vyšetrovacieho spisu, čím by sa rešpektovala požiadavka urýchleného rozhodovania. Nie sú prítomné ani iné objektívne dôvody, ktoré by ospravedlnili pasivitu najmä okresného súdu, konanie nie je poznačené zložitnosťou.

7. Sťažovateľ sa nestotožňuje s názorom, že uňho nedošlo k ujme, keďže dohovor a ústava garantujú právo na preskúmanie zákonnosti obmedzenia osobnej slobody v čo najkratšom čase bez

ohľadu na výsledný záver tohto prieskumu. Ujmu utrpel tým, že napadnutými priet'ahmi v postupe okresného súdu bol ukrátený o možnosť opakovať žiadosť o prepustenie z väzby (bez udania iných dôvodov). Zároveň podstatne ťažko strádal, keď po neúmerne dlhú dobu 74 dní nevedel, ako bolo právoplatne rozhodnuté o podanej žiadosti, a to najmä vzhľadom na nemožnosť byť v osobnej prítomnosti svojej partnerky a dcéry narodenej tesne po vzatí do väzby, ktorú osobne ešte nevidel. Úplnú nápravu porušených práv nie je možné zaistiť zrušením rozhodnutia a rozhodnutie ústavného súdu konštatujúce porušenie nepredstavuje ani v kombinácii s ďalšími opatreniami na zabránenie pokračovania v porušovaní práv v budúcnosti dostatočnú nápravu. Adekvátnu formu kompenzácie v prípade konštatovania porušenia označených práv predstavuje jedine prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením označených práv je založená na jeho tvrdení o neprimeranej dobe rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu okresným súdom, osobitne pri následnom predkladaní veci krajskému súdu.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

10. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na jeho rýchlosť. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, ktorého predmetom je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby. O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene (podľa znenia autentických verzií dohovoru: „à bref délai“, resp. „speedily“). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, prípadne jeho doručením, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Ústavný súd pri posudzovaní dodržania požiadavky urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru vo svojich rozhodnutiach uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchllosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, II. ÚS 353/06, I. ÚS 194/2024).

11. Vec sťažovateľa podľa zistenia ústavného súdu nevykazuje známky právnej alebo skutkovej zložitosti. Správanie sťažovateľa nebolo príčinou pre predĺženie konania. Vec má zjavný význam pre sťažovateľa, keďže je zasiahnuté do jeho osobnej slobody.

12. Z tvrdení účastníkov konania a z obsahu súdneho spisu možno ustáliť priebeh procesných úkonov, ako ich uvádza okresný súd (body 4, 5). Tento priebeh sa v zásade zhoduje s tvrdeniami sťažovateľa, preto skutkový stav ústavný súd považuje za nesporný.

13. Celková doba konania na okresnom súde predstavovala 56 kalendárnych dní (23. júna 2025 až 8. augusta 2025). Sťažovateľ uvádzal dĺžku 54 dní, rozdiel je ale spôsobený skutočnosťou, že okresný súd 6. augusta 2025 vyhotovil predkladáciu správu a odoslal spis, ktorý bol doručený krajskému súdu 8. augusta 2025. Ústavný súd už judikoval, že v situácii, keď dĺžka rozhodovania všeobecného súdu vo väzobnej veci už na prvý pohľad nespĺňa požiadavky urýchlenosti (na jednom stupni nie viac ako jeden mesiac), je úlohou príslušného súdu vysvetliť dôvody oneskorenia alebo poukázať na výnimočné okolnosti ospravedlňujúce takéto oneskorenie (porov. rozsudok Veľkej komory vo veci Musiał proti Poľsku z 25. 3. 1999, sťažnosť č. 24557/94, bod 44; I. ÚS 423/2020).

14. Okresný súd je z označeného obdobia výlučne zodpovedný za časový úsek od 23. júna 2025 (predloženie žiadosti sťažovateľa okresnému súdu) do rozhodnutia 2. júla 2025 (termín výsluchu, na ktorom sa rozhodlo o žiadosti sťažovateľa), resp. jeho vyhotovenia 4. júla 2025, teda za dobu v trvaní 11 kalendárnych dní. Po expedovaní uznesenia v deň jeho vyhotovenia nemohol ovplyvniť čas prevzatia zásielky, pričom rozdiel medzi prevzatím uznesenia obhajcom JUDr. Gombosom 4. júla 2025, obhajcom JUDr. Gernáthom 9. júla 2025 a sťažovateľom 14. júla 2025 je spolu 10 dní. V čase prevzatia písomného vyhotovenia uznesenia sťažovateľom (14. júla 2025, na doručení však absentuje údaj, kedy sa vrátila súdu) už okresný súd disponoval písomným odôvodnením sťažnosti doručeným mu 9. júla 2025, v ktorom nebolo avizované ďalšie doplnenie odôvodnenia doručené okresnému súdu 15. júla 2025. Momentom doplnenia odôvodnenia sťažnosti sa vytvorila objektívna možnosť na rozhodnutie o nej [napr. II. ÚS 642/2017, III. ÚS 571/2017]. Sťažovateľ síce nie výslovne, avšak nepriamo (uvedením, že okresný súd bol nečinný 21 dní) označuje čas nečinnosti od doplnenia odôvodnenia sťažnosti 15. júla 2025 do 6. augusta 2025. Dovtedajší postup sťažovateľ neoznačil za poznačený nečinnosťou. Pri hodnotení postupu okresného súdu v období od 23. júna 2025 do 15. júla 2025 ústavný súd konštatuje (zhodne s názorom okresného súdu), že súd konal v primeraných a krátkych lehotách a rozhodol o žiadosti sťažovateľa urýchlene. Tým však jeho úloha nebola zavŕšená, keďže pri posudzovaní urýchlenu rozhodovania o väzbe končí lehota až vydaním konečného rozhodnutia súdu, prípadne doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného (IV. ÚS 487/2023).

15. Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že konečné rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa (teda rozhodovanie o jeho sťažnosti) sa predĺžilo v dôsledku rozhodovania okresného súdu o žiadosti spoluobvineného. Ústavný súd súhlasí s názorom sťažovateľa, že pre dodržanie požiadavky urýchlenu rozhodovania o jeho väzbe mal okresný súd bezprostredne po podaní sťažnosti a doručení jej písomného odôvodnenia predložiť vec krajskému súdu. Organizovanie procesného postupu je úplne v rukách okresného súdu, ktorý si na účely pokračujúceho konania o väzbe spoluobvineného mohol vyhotoviť kópiu spisového materiálu, ako v replike správne uvádzal sťažovateľ. Takýmto postupom sa dá v zásade spoľahlivo dosiahnuť, aby bola dodržaná požiadavka na urýchlenu rozhodovanie o väzbe jednotlivca. Naproti tomu podmieňovaním ďalšieho postupu v rozhodovaní o väzbe (predloženie veci sťažnostnému súdu) až ukončením rozhodovania o väzbe spoluobvineného sa okresný súd zbytočne vystavil riziku nedodržania požiadavky urýchlenu rozhodovania voči sťažovateľovi. Nezabezpečenie vhodnej administrácie spisu okresným súdom nemôže ísť na ujmu sťažovateľa (I. ÚS 13/06, I. ÚS 564/2020).

16. Okresný súd teda bol vo vzťahu k sťažovateľovi fakticky tri týždne nečinný. Zadržiavaním spisu počas 21 dní (hoci okresný súd vskutku konal o žiadosti spoluobvineného, pozn.) bolo znemožnené, aby o sťažnosti sťažovateľa plynule rozhodoval krajský súd, ktorý by formálne ukončil rozhodovanie o sťažovateľovej väzbe. Odôvodňovanie postupu okresného súdu všeobecnými argumentmi o hospodárnosti konania krajského súdu či zjavne nesprávnym argumentom o nepredĺžení lehoty rozhodovania žiadnemu z obvinených v tomto prípade neobstojí (porov. IV. ÚS 93/2025). Rovnako ani odkaz na konečnú neúspešnosť žiadosti sťažovateľa nemá relevanciu pre posúdenie dodržania požiadavky urýchlenosti postupu okresného súdu.

17. Ústavný súd zohľadnil aj celkovú dĺžku 74 dní rozhodovania o žiadosti sťažovateľa od jej podania do oznámenia (doručenia) mu právoplatného rozhodnutia krajského súdu. Vzhľadom na viazanosť návrhom na začatie konania nemohol nechať bez povšimnutia skutočnosť, že sťažovateľ nenamietal v ústavnej sťažnosti postup prokuratúry, ale iba postup všeobecných súdov, ktorý trval 66 dní. Postup krajského súdu v trvaní 20 dní posúdil ústavný súd už v štádiu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti.

18. Ústavný súd dáva do pozornosti záväzky vyplývajúce pre Slovenskú republiku z dohovoru. EŠLP konštantne judikuje, že zmluvné štáty si majú právny poriadok organizovať tak, aby súdy mohli naplniť rôzne požiadavky, ktoré z dohovoru vyplývajú. Je zodpovednosťou štátu a úlohou súdov zabezpečiť organizáciu práce tak, aby sa väzobné konanie viedlo čo najrýchlejšie (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci Khlaifia a ďalší proti Taliansku z 15. 12. 2016, sťažnosť č. 16483/12, bod 131), a preto je ich úlohou prijať potrebné administratívne opatrenia na zabezpečenie rýchleho vybavenia naliehavých vecí, obzvlášť v prípadoch týkajúcich sa osobnej slobody jednotlivca.

19. Ústavný súd nepovažuje postup okresného súdu za súladný s požiadavkou rozhodnúť vo väzobnej veci urýchlene vyplývajúcou z ústavy a dohovoru. Dôvody, ktorými okresný súd ospravedlňoval svoj postup, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu neobstoja. Relevantná doba rozhodovania okresného súdu o osobnej slobode sťažovateľa bola s prihliadnutím na všetky už uvedené okolnosti neprimerane dlhá a nezlučiteľná s obsahom a účelom ním označených práv a postupom okresného súdu tak bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy aj jeho právo na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

20. Návrhu sťažovateľa na vydanie príkazu krajskému súdu na jeho prepustenie z väzby na slobodu nebolo možné vyhovieť (bod 3 výroku tohto nálezu), pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za dôvod na prepustenie obvineného z väzby možno považovať takú situáciu, keď sa v trestnej veci riešenej väzobne nekoná zo strany orgánov činných v trestnom konaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Pomalé rozhodovanie o väzbe, resp. o jej ďalšom trvaní spravidla nie je dôvodom na zrušenie väzobného rozhodnutia všeobecného súdu a prepustenie obvineného z väzby (II. ÚS 86/2019). Výnimkou z tohto pravidla sú prípady, keď priamo z ústavy vyplýva lehota, v ktorej má byť o väzbe rozhodnuté, alebo ak zákon spája s nedodržaním lehoty sankciu prepustenia z väzby.

V. Trovy konania

21. Ústavný súd priznal sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 949,17 eur (bod 2 výroku tohto nálezu).

22. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“ (§ 11 ods. 3 vyhlášky)]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je vo výške 371 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 14,84 eur (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu). Repliku sťažovateľa ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jej obsah ako podanie rozhodné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal. Právny zástupca sťažovateľa je subjektom registrovaným pre daň z pridanej hodnoty ako jej platiteľ, preto bola výsledná suma zvýšená o príslušnú sumu.

23. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) uvedeného v záhlaví nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu